

Arrest

nr. 283 822 van 25 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

De verzoekende partij verklaart dat ze van 2015 tot 2021 in Duitsland heeft verbleven en daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dit verzoek in Duitsland werd geweigerd.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2021. Op 22 januari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 april 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 28 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoen te zijn, uw moeder is Tadzjiek. Uw ouders vluchtten uit Afghanistan naar aanleiding van de Sovjetinvasie in 1979-80, dus werd u geboren in Mansehra in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan, waar u verbleef tot uw vertrek in 2015. U volgde uw lagere school aan een Pakistaanse school, en studeerde daarna in 2013 af aan de middelbare school van het Afghaanse vluchtelingenkamp Bariri. Na uw afstuderen werkte u in de kledingwinkel van uw familie tot uw vertrek.

Uw paternale tante die in Afghanistan woonde voor haar dood kon geen kinderen krijgen. Daarom werd zij in 1988 belast met de zorg voor een jongen en een meisje die gevonden werden in een boomgaard omdat het om buitenechtelijke kinderen ging. In 2002-2003 kwam uw tante naar Pakistan om het meisje, [R.], te laten verzorgen voor een ziekte. Terwijl ze in dat land was, regelde ze met uw vader dat u met [R.] werd verloofd. Aangezien deze tante rijk was, wilden de neven van haar man later echter ook met [R.] trouwen, om zo aanspraak te kunnen maken op haar rijkdom. Deze neven lieten u dan ook weten dat u niet meer aan een huwelijk moest denken. U weigerde echter de verloving af te breken en na de dood van uw tante begonnen deze mannen u doodsbedreigingen te sturen: ze lieten aan uw vader en broer weten dat ze u meteen zouden doden als ze u ergens zouden vatten. Zij betrokken hier ook de Taliban bij. Na uw vertrek naar Europa, in oktober 2018, hoorde u dat de broer van uw verloofde 's nachts door onbekenden zou zijn ontvoerd en gedood om deze erfenis. Aangezien zo enkel nog uw verloofde en de man van uw tante overbleven en de man van uw tante bovendien ook al oud werd, werd [R.] bang. Tijdens de begrafenis van haar broer vroeg ze aan uw paternale oom, die daar ook aanwezig was, dan ook om haar mee te nemen. Uw oom nam uw verloofde dus verstoopt onder een boerka mee tot aan de grens met Pakistan, waar uw broer haar ging ophalen. Sindsdien woont [R.] bij uw ouders.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dus gedood te worden door deze neven van de man van uw tante omdat u wil trouwen met uw verloofde.

In Pakistan werd u regelmatig lastiggevallen, opgesloten en mishandeld door de politie omdat u een Afghaanse vluchteling was. Op de derde dag van de ramadan in 2015 (19 juni, nvdr) trok u vroeg naar uw klerenwinkel om alles klaar te leggen. U werd ontvoerd door vier personen in een wagen, die u vijf dagen vasthielden in een huis en tegen u preekten over de jihad die gevoerd moest worden in Kashmir en Afghanistan. Ze beloofden u een Pakistaanse identiteitskaart te bezorgen als u mee zou doen aan één van deze jihads. U moest wel toezeggen omdat ze u anders verder zouden mishandelen, waarop ze u lieten gaan met de boodschap dat ze u na de Eid opnieuw zouden contacteren. U zag uit het raampje van de kamer waar u werd vastgehouden dat het om leden van het Pakistaanse leger ging. Vijf dagen na uw ontvoering zetten uw ontvoerders u terug af op de plaats waar ze u opgepikt hadden, waar ze u vrijlieten. U vertelde onmiddellijk alles aan uw ouders, die ervoor zorgden dat u op de veertiende dag van de ramadan Pakistan kon verlaten.

U vluchtte via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef van september 2015 tot in 2021 in Duitsland en diende daar een verzoek om internationale bescherming in, dat afgewezen werd. U verklaart dat u daar niet de waarheid vertelde.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw rijbewijs, het token van uw Proof of Registrationkaart twee schoolgetuigschriften, de kopieën van de Proof of Registrationkaarten van uw familie, de Afghan Refugee Health Programma Family Card van uw vader, een huurcontract voor de winkel van uw familie, een huurcontract voor het huis van uw ouders, een vergunning voor het graven van een waterput, medische attesten van uw broer, foto's van zijn oogwonde en foto's van zijn glazen oog, de negatieve beslissing uit Duitsland, bewijzen van uw deelname aan onderwijs en vechtsport in Duitsland, loonbrieven uit Duitsland, een aantal foto's van uzelf, foto's van het bezoek van uw tante in 2003 en foto's van uw dode schoonbroer neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest gedood te worden door de neven van de man van uw tante omdat u wil trouwen met uw verloofde. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Uw verklaringen over de problemen die u zegt te zullen ondervinden in Afghanistan zijn blote beweringen, u legt namelijk geen documenten neer hieromtrent en kan er ook geen verdere informatie over meedelen. U kan ten eerste zo goed als niets vertellen over uw verloofde, aangezien u haar voor het laatst zag in 2003, voor u zelfs maar een besef had van wat een verlovingsinhiel (CGVS p. 19). U legt weliswaar foto's neer waarvan u verklaart dat ze afbeeldingen bevatten van uw tante en uw verloofde in 2003, maar aan dergelijke privéfoto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Bijgevolg weet u uw verklaringen over deze verlovingsinhiel niet aannemelijk te maken.

Ten tweede kan u geen specifieke informatie geven over de bedreigingen die aan uw adres gericht zouden zijn geweest, aangezien u nooit rechtstreeks bedreigd werd. U hoorde enkel van uw vader en uw broer dat zij te horen kregen van mensen die heen en weer reisden tussen Afghanistan en Pakistan dat de neven van de man van uw tante u bedreigden (CGVS p. 19). Hier is echter geen enkel fysiek bewijs voor, omdat er bijvoorbeeld nooit brieven werden gestuurd (CGVS p. 19). Ook uw verklaringen over deze bedreigingen weet u dus niet aannemelijk te maken.

Ten derde heeft u uw verklaringen over de dood van uw toekomstige schoonbroer enkel van horen zeggen. U verklaart dat hij uit zijn woning werd meegenomen en buiten vermoord werd doordat ze hem overal sloegen, ook op zijn hoofd (CGVS p. 20), maar kan ook hier geen bewijs of verdere verklaringen over neerleggen. U legt weliswaar foto's neer waarvan u verklaart dat ze beelden tonen van het dode lichaam van uw toekomstige schoonbroer. Deze foto's tonen echter enkel een hoofd met een prop watten op één oog en zonder zichtbare tekenen van fysieke letsels, ondanks uw verklaring dat ze hem zo hard op zijn hoofd sloegen dat hij stierf. Bovendien kan u geen enkele band aantonen met de afgebeelde persoon en kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Ook de dood van uw toekomstige schoonbroer weet u dus niet aannemelijk te maken.

U geeft zelf toe dat u in Duitsland gelogen hebt omdat u bang was dat u teruggestuurd zou worden (CGVS p. 18), een verklaring die bevestigd wordt door het dossier uit Duitsland dat toegevoegd is aan uw administratief dossier. U verklaarde daar namelijk dat u slechts minder dan een jaar in Pakistan doorbracht (BAMF p. 2), in plaats van uw volledige leven, zoals u voorhoudt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daarenboven vermeldde u in Duitsland twee verschillende vervolgingsverhalen die fundamenteel verschillen van uw verklaringen in België. U verklaarde daar namelijk eerst dat u door de Taliban in elkaar geslagen werd omdat u hen niet groette en dat uw broer verblind werd door een mijn (Verwaltungsgericht Dresden p. 2-5). Vervolgens verklaarde u daar dat uw ouders u naar Pakistan stuurden omdat de Taliban u wilde rekruteren (BAMF p. 2). In beide gevallen vertelde u daar niets over eventuele intrafamiliale problemen, en al zeker niet in de mate die u in België voorhoudt. In het licht van deze aangetoonde en door u toegegeven bereidheid om niet de waarheid te vertellen, leidt dat ertoe dat u ook de verklaringen die u in België aflegt zonder onderbouwing niet aannemelijk weet te maken. Het gaat hier om de volledigheid van de problemen die uw vrees voor Afghanistan omvatten.

Dit wordt nog versterkt doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw bezit van een taskara tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaart namelijk in eerste instantie dat u nooit een taskara had (CGVS p. 4). Na confrontatie met uw achterlating van een taskara in Duitsland, geeft u daarentegen aan dat u deze taskara achterliet en verklaart u dat uw broer die in Peshawar liet opmaken zodat u een getuigschrift van uw school kon krijgen (CGVS p. 21). Daarna verklaart u ook nog eens dat u zelf actief betrokken was bij het verkrijgen van deze taskara (CGVS p. 22). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verklaart u dat u uw taskara in Duitsland afgaf en dat u dus geen taskara heeft, maar er wel één had (CGVS p. 21). Aan het begin van uw interview kreeg u echter de expliciete vraag of u ooit een taskara had gehad, waarop u antwoordde dat u er nooit één had gehad (CGVS p. 4). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Bovendien roept deze tegenstrijdigheid zelfs vragen op over de geloofwaardigheid van uw identiteit, aangezien u het bestaan van dit identiteitsdocument verborgen hield.

Wat betreft uw beweerde ontvoering in Pakistan, stelt het CGVS vooreerst vast dat u de Afghaanse nationaliteit hebt en aldus uw vrees ten aanzien van Afghanistan moet worden beoordeeld. Het CGVS voegt daar aan toe dat, gezien een gebrekkige algemene geloofwaardigheid op basis van bovenstaande bevindingen, ook de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering in Pakistan danig wordt ondermijnd. Het CGVS merkt daar bij op dat uw verklaring dat u tijdens deze ontvoering gevraagd werd de 'jihad' te voeren terwijl u aangeeft dat het Pakistaanse leger achter uw ontvoering zat, toch wel bevreemdend en op zich al weinig geloofwaardig overkomt (CGVS p.17).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_

afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land

minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Zij betreffen namelijk enkel uw verblijf in Pakistan en Duitsland, die niet fundamenteel in twijfel getrokken worden in deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden

gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan en Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse en Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud geen zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Een uitzondering hierop is de verklaring dat de mensen die u bedreigden in Afghanistan volgens de opmerkingen van uw advocaat de neven zijn van de vrouw van uw vader. U geeft tijdens uw persoonlijk daarentegen duidelijk aan dat het gaat om de neven van de man van uw paternale tante (CGVS p. 16).

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen van 27 september 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 280 400 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 280 400 de Raad echter op 8 november 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

3.2. De verzoekende partij stelt vast, tot haar grote verbazing, dat één van de redenen waarom er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die ze heeft in Afghanistan, het gebrek aan documenten ter staving van haar relaas uitmaakt. Ze vindt dit frappant aangezien de commissaris-generaal enkele pagina's later stelt dat er weinig bewijswaarde gehecht kan worden aan documenten afkomstig uit Afghanistan en Pakistan gezien de hoge corruptiegraad in deze landen. Ze legt uit dat, hoewel het waar is dat ze haar verloofde voor het laatst zag in 2003, dit geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van haar verlovings. Zij en haar verloofde werden aan elkaar beloofd toen ze respectievelijk zeven en vier jaar oud waren. Er vond een traditionele religieuze ceremonie plaats waarin de verlovings bezegeld werd. De verzoekende partij stelt dat ze nog steeds contact heeft met haar verloofde. Wanneer het haar lukt om haar familie te bereiken, spreekt ze ook steevast met haar. Om te bewijzen dat ze wel degelijk bij de familie van de verzoekende partij in Pakistan woont en dat zij nog steeds communiceren met elkaar, vroeg de verzoekende partij hen om een foto te maken waarop ook de datum te zien is. Ze poseerden met een Pakistaanse krant, zodat het ook duidelijk is dat ze zich in Pakistan bevinden. Volgens de verzoekende partij staan haar zussen, ouders, broer en verloofde hierop. Ze legt uit dat op de eerste foto van links naar rechts haar verloofde, haar zussen, haar moeder, haar vader en haar broer staan.

Ze stelt dat het gegeven dat ze geen dreigbrieven in haar bezit heeft, moeilijk kan begrijpen. Ze voert aan dat ze haar best deed om alle elementen uit haar relaas die ze kon bewijzen ook effectief te bewijzen aan de hand van originele documenten waar mogelijk. De bedreigingen die ze kreeg, gebeurden echter telefonisch en van mond tot mond. Het lijkt volgens haar bovendien zeer waarschijnlijk dat indien ze wel dreigbrieven neergelegd zou hebben, er door de verwerende partij getwijfeld zou worden aan de echtheid van deze dreigbrieven. Ze stelt dat ze alleen kan herhalen wat ze reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud vertelde. Dorpelingen en kennissen vertelden haar vader en broer dat de neven in kwestie nog steeds slecht over hen spraken en uit waren op wraak. Ze werden ook telefonisch bedreigd. Deze neven van haar tante sloten zich aan bij de taliban en ze zijn dus vandaag de dag machtiger dan ooit. Haar vader en broer worden nog steeds regelmatig opgebeld, ongeveer één keer per één à twee maanden. Het is niet zo dat ze steeds opgebeld worden door hetzelfde nummer. De nummers veranderen iedere keer waardoor ze zich nooit aan de dreigtelefoons verwachten. Wanneer ze bellen, bedreigen ze de familie en eisen ze dat de verlovings opgeheven wordt.

Ze brengt ook naar voor dat de commissaris-generaal haar verklaringen betreffende de dood van haar toekomstige schoonbroer in twijfel trekt. Ze weet niet wat ze nog meer over deze gebeurtenis had kunnen vertellen. Ze was niet aanwezig en heeft alle informatie waarover ze beschikt van horen zeggen. Ze was in Duitsland toen ze op de hoogte gebracht werd door een familielid.

Ze geeft toe dat ze niet de waarheid vertelde in Duitsland. Ze volgde slecht advies van landgenoten die haar aanraadden om niet te vertellen dat ze al haar gehele leven in Pakistan woonde en zelfs nooit in Afghanistan geweest was. Hoewel dit inderdaad te betreuren valt, is zij volgens haar niet alleen om dergelijk advies op te volgen. Onderweg van Afghanistan maakte ze, samen met andere landgenoten veel mee. Hierdoor werd er een bijzondere vertrouwensband gecreëerd en heerst er een soort samenhangsgevoel onder Afghanen die onderweg naar Europa zijn. Ze brengt naar voor dat haar in Bulgarije aangeraden werd om haar Pakistaanse vluchtelingenkaart achter te laten hetgeen zij daarop ook deed. Het valt volgens haar aldus te begrijpen dat ze in eerste instantie het advies van haar landgenoten volgde. Intussen begrijpt ze dat ze een fout beging en dat de gevolgen tot aan haar procedure in België reiken. Ze meent dat ze in België echter eerlijk was over alles wat haar in Pakistan overkwam en over het feit dat ze in Duitsland niet de waarheid sprak. Ze vraagt dan ook om geen rekening te houden met de verklaringen die ze daar deed.

Ze voert aan dat de commissaris-generaal van mening is dat ze tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar taskara. Ze legt uit dat ze zich vergist heeft toen ze antwoordde dat ze nooit een taskara had. Ze had er wel één die ze nodig had om het getuigschrift van de school te kunnen krijgen. Het was haar broer die het nodige deed om de taskara te bemachtigen en dit in Peshawar. Ze stelt dat ze de vraag duidelijk verkeerd begreep. De vraag naar haar taskara werd haar voor het eerst gesteld op het moment dat ze verschillende documenten neerlegde en sprak over nog meer documenten over te maken. Daardoor begreep ze de vraag verkeerd. Ze brengt naar voor dat ze maar al te goed op de hoogte is van het feit dat de Belgische autoriteiten over alle informatie van haar dossier beschikken en ze weet dan ook

dat oneerlijke verklaringen geen zin hebben. Het was duidelijk een vergissing. Ze stelt dat ze wel degelijk een taskara in Pakistan had en het haar broer was die de administratie hiervoor in orde bracht.

3.3. De verzoekende partij stelt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud op zeer uitgebreide en gedetailleerde wijze uitlegde hoe de Pakistaanse overheden hun best deden om het leven van Afghaanse vluchtelingen zuur te maken. Volgens haar zijn Afghanen er tweederangsburgers: ze mogen er geen huis bezitten, ze kunnen er geen documenten opsturen met de post, ze worden er te pas en te onpas opgepakt en opgesloten onder valse voorwendselen enzovoort. Ze verwijst vervolgens naar verschillende krantenartikelen en rapporten die hiervan een beeld moeten schetsen. Aangezien haar verklaringen met betrekking tot haar leven in Pakistan volgens haar volledig overeenkomen met de beschikbare informatie, is er dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de problemen die zij ondervond, en die haar uiteindelijk het land deden verlaten, onwaar zijn.

3.4. De verzoekende partij stelt dat ze haar hele leven voor haar vertrek in Pakistan doorbracht. Ze werd geboren in Pakistan en ze is nog nooit in Afghanistan geweest. Ze woonde niet in een vluchtelingenkamp maar in Mansehra en haar burens waren Pakistaans. Volgens haar liet de commissaris-generaal na om de invloed van het gegeven dat ze al haar hele leven in Pakistan woonde grondig te analyseren. Ze acht het onmogelijk om naar Afghanistan te gaan. Ze is er nooit geweest en kent er, op enkele familieleden na die ze af en toe bij speciale gelegenheden zag, niemand. Ze heeft er aldus geen sociaal netwerk wat het leven in Afghanistan voor haar onmogelijk zou maken. Ze voert aan dat er weinig informatie beschikbaar is over de situatie van Afghanen die een lange tijd in Pakistan woonden, of er zelfs geboren werden, en die naar Afghanistan moeten terugkeren. Volgens haar is het evenwel zeker dat het leven zonder sociaal netwerk er ongelofelijk moeilijk is. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten die haar stelling moeten staven.

3.5. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal verder ook nalaat om haar situatie na de machtsovername van de Taliban grondig te analyseren. Dit druist volgens haar in tegen wat door de Raad werd bepaald in het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Vervolgens citeert ze uit dit arrest. Hierna verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten die stellen dat de situatie voor verwesterde Afghanen zeer gevaarlijk is geworden in Afghanistan en dat ze te maken zullen krijgen met vervolging en uitstoting uit de gemeenschap. Ze zet uiteen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besluit dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat personen die terugkeren uit het Westen het risico lopen op vervolging. De commissaris-generaal verwijst volgens haar echter naar één rapport dat bovendien niet uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging en gaat hij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. Hij ging aldus over tot een gedeeltelijk lezing van het EUAA-rapport en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kan worden, dient er volgens haar op gewezen te worden dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de commissaris-generaal aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient volgens haar te worden vastgesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt en dat de conclusies die hij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoekende partij brengt naar voor dat ze intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, graag naar muziek luistert en ze Nederlandse, Franse en Engelse woorden in haar woordenschat heeft. Ze is door haar reis naar België dan ook volgens haar duidelijk verwesterd. Ze heeft zelf nooit in Afghanistan gewoond en spendeerde jaren in België die cruciaal waren voor haar vorming, van kind tot jongeman. Ze leerde zelfstandig te zijn en beslissingen voor zichzelf te nemen. Volgens haar is dit in Afghanistan onmogelijk. Ze acht het onmogelijk om zich te integreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving, te meer dat ze nooit een voet op de Afghaanse grond zette en aldus geen idee heeft van hoe de samenleving in elkaar zit.

3.6. De verzoekende partij stelt vervolgens dat naast de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Ze verwijst naar verschillende rapporten die stellen dat er een manifest gebrek is aan voldoende informatie uit Afghanistan en die een beeld geven van de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze stelt ook dat haar verwezen wordt door de commissaris-generaal dat ze naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft op haar individuele situatie in Afghanistan. Ze vindt dit echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht die rust op de commissaris-generaal. Volgens haar kan de commissaris-generaal haar moeilijk verwijten dat ze niet spontaan elementen neerlegde die de impact van de

machtsovername door de taliban op haar individuele situatie konden aantonen. Ze heeft immers amper contact met haar familie. Ze voert aan dat op de website van het Commissariaat-generaal sinds augustus 2021 bovendien stond te lezen dat de analyse van Afghaanse dossiers opgeschort werd en sinds januari 2022 dat er vanaf februari opnieuw beslissing genomen worden voor Afghaanse dossiers waarin al een persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden maar waarvoor nog geen beslissing genomen is. Er werd volgens haar geen woord gezegd over de nood voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming om hun dossier te actualiseren. Er werd integendeel zelfs gezegd dat verzoekers verzocht worden om geen contact op te nemen met het Commissariaat-generaal om informatie te bekomen over de vertraging in de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming. Ze meent dat ze bijgevolg dus ter goeder trouw dacht dat ze opnieuw uitgenodigd zou worden voor een persoonlijk onderhoud om haar situatie te analyseren op grond van recente en correcte informatie voordat het Commissariaat-generaal een beslissing zou nemen. De bestreden beslissing moet volgens haar dus bijgevolg minstens vernietigd worden om een volledige en correcte analyse te maken van de geloofwaardigheid van de herkomst van de eiser, rekening houden met haar nieuwe elementen en nieuwe verklaringen.

Wat betreft artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad. Volgens haar heeft de Raad vooralsnog niet uitgesloten dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan de gedragingen van de taliban. Ze stelt dat zij moet aantonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Vervolgens citeert de verzoekende partij enkele bronnen die de humanitaire en economische situatie in Afghanistan als onderwerp hebben. De verzoekende partij citeert vervolgens uit verschillende rapporten die de gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en humanitaire situatie in Afghanistan bespreken. Ze is ervan overtuigd dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat deze situatie onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Ze voert verder nog aan dat haar familie het heel moeilijk heeft op dit moment. Haar moeder staat er alleen voor samen met haar jongere broer. Ze wonen op dit moment in bij een oom langs moederzijde. Deze heeft echter zijn eigen gezin en is volgens de verzoekende partij niet in staat om ook voor twee extra personen in te staan.

Vervolgens bespreekt de verzoekende partij de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ze citeert een arrest van de Raad en geeft aan dat het moeilijk is om informatie over de situatie in Afghanistan te bekomen. Vervolgens citeert ze uit en verwijst ze naar verschillende rapporten en krantenartikelen die een beeld schetsen van het gevoerde bewind alsook de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze citeert ook nog uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Ze stelt verder dat *in casu* niet wordt bestreden dat ze een jonge man is die nu al meer dan zeven jaar in Europa verblijft. Dit houdt volgens haar persoonlijke omstandigheden in die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Ze voert aan dat ze bovendien haar hele leven in Pakistan doorgebracht heeft, ze spreekt met een Pakistaans accent en geen banden heeft met Afghanistan.

3.7. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.8. De verzoekende partij voegt nog een foto toe bij het verzoekschrift van haar gezin waarbij haar verloofde te zien is met een Pakistaanse krant en een papier waarop de datum van 11 augustus 2022 vermeld staat.

3.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer de volgende rapporten, artikelen en arresten:

- The New York Times, "*Afghans Flee to Pakistan. An Uncertain Future Awaits.*", 8 september 2021;
- Malik, Beenish & Lyndon, Novel & Chin, Yew. (2018). "*Accounts of Discrimination: A Phenomenological Study of Afghan Refugees in Pakistan*";
- USDOS, "*Annual report on human rights in 2021- Pakistan*", 12 april 2022;
- Alliance for Human Rights in Afghanistan, "*End violence and serious human rights violations against Afghan refugees*", 20 juni 2022;
- European Union Agency for Asylum, "*Country Guidance: Afghanistan – Common analysis and guidance note*", April 2022;

- The New Humanitarian, “*Coming home to conflict: Why Afghan returnees say they were better off as refugees*”, 1 augustus 2019;
- Oxfam, “*Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*”, januari 2018;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “*Afghanistan - machtsovername door de taliban*”, 4 april 2022;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Events of 2021*”;
- WeWorld, Flash Update #01: “*Women and Girls in Afghanistan - May 2022*”, 12 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*”, januari 2022;
- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022;
- World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, “*Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*”, 2022;
- UN News, “*Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*”, 11 januari 2022;
- 11.11.11, “*Afghaanse vluchtelingen tussen hamer en aambeeld een jaar na talibanovername*”, 11 augustus 2022;
- ONU Info, “*Afghanistan : un bond de 9 millions de personnes souffrant de faim aiguë en 8 mois – ONU*”, 15 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), “*Afghanistan Emergency*”;
- France 24, “*En Afghanistan, "certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille"*”, 31 maart 2022;
- NPR, “*Parents selling children shows desperation in Afghanistan*”, 31 december 2021;
- Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*”, 17 maart 2022;
- European Commission, “*Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June-November 2022*”, 12 mei 2022;
- OCHA, “*Afghanistan: Flash Floods - May 2022 (status: ongoing)*”, 10 mei 2022;
- Global Times, “*Flash floods kill 5, injure 10 in Afghanistan’s eastern Nangarhar*”, 26 juli 2022;
- OCHA, “*Afghanistan: Flash Update #5 - Flash Flooding in the Central, Eastern, Western and South-Eastern Regions (5 August 2022)*”, 24 augustus 2022;
- Afghan Red Crescent, “*Logar Update*”, 23 augustus 2022;
- EHRM nr. 8319/07 and 11449/07, 28 juni 2011, “*Sufi and Elmi v. United Kingdom*”;
- Reuters, “*Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency*”, 14 december 2021;
- Jurist, “*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*”, 13 maart 2022;
- Reuters, “*At least 20 dead in central Afghanistan floods*”, 23 augustus 2022;
- Reliefweb (RW), “*Afghanistan: Earthquake - Jun 2022, status: ongoing*”;
- International Rescue Committee, “*IRC launches emergency response in Khost province in Afghanistan, where deadly earthquake has left thousands displaced*”, 23 juni 2022;
- The Washington Post, “*Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*”, 24 juni 2022;
- UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*”, 11 januari 2022;
- Le Point, “*Afghanistan: entre talibans et EI, peur sur la ville à Jalalabad*”, 21 januari 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*”, januari 2022;
- ASYLOS, “*Afghanistan: COI Repository*”, 6 april 2022;
- European Parliament – Delegations, “*Statement of 20 April 2022 on deadly attack on a boys’ school in Kabul’s Hazara Shia district*”, 20 april 2022;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation*”, April 2022;
- The Diplomat, “*As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*”, 11 mei 2022;
- ACLED and APW, “*Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*”, April 2022;
- Er moet rekening gehouden worden met de “*Summer Data Pause*”: “*ACLED data updates will be paused for three weeks from 22 August to 11 September 2022. Data covering the period of 13 August-9 September 2022 will be released starting on 12 September 2022, after which regular data updates will resume.*”;
- ACLED, “*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (23-29 July)*”, 4 augustus 2022;
- ACLED, “*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (30 July – 5 August 2022)*”, 11 augustus 2022;
- USDOS, “*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*”, 8 april 2022;
- RvV arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022;

- Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, februari 2022;
- UNOCHA, “Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, 8 februari 2022;
- OHCHR, “Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”, 7 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), “‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”, 25 januari 2022;
- United Nations, “Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”, 15 maart 2022;
- U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022;
- France 24, “Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”, 8 november 2021;
- U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation”, februari 2022;
- La Libre, “Les Afghans aussi méritent notre aide”, 23 maart 2022;
- OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”, 26 maart 2021;
- Hasth-e-Subh Daily, “U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province”, 8 april 2022;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”, 25 april 2022;
- NANSEN Note 2 – 22, “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”, 23 juni 2022;
- 11.11.11 en UPINION, “Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul”, 11 augustus 2022;

4. De aanvullende nota

4.1. Op 7 december 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart zijn hele leven in Pakistan te hebben gewoond, nadat haar ouders Afghanistan waren ontvlucht door de Russische invasie van Afghanistan. Ze stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat de neven van de man van haar tante haar willen doden om te beletten dat ze met haar nicht, die een adoptie dochter is van haar tante, zou trouwen. Ze verklaart dat ze in Pakistan regelmatig lastiggevallen, opgesloten en mishandeld werd omdat ze een Afghaanse vluchteling was. Ze werd door leden van het Pakistaanse leger ontvoerd en vijf dagen vastgehouden. Ze beloofden haar een Pakistaanse identiteitskaart als ze zou meedoen aan een jihad in Kashmir en Afghanistan. Toen ze werd vrijgelaten, vertelde ze alles aan haar ouders. Deze zorgden ervoor dat ze Pakistan kon verlaten.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Haar rijbewijs, haar geboorteakte/het token van haar proof of registration kaart, twee schooldocumenten, kopieën van de Proof of Registrationkaarten van haar familie, de Afghan Refugee Health Program Family Card van haar vader, een huurcontract voor de winkel van haar vader, een huurcontract voor het huis van haar ouders, een vergunning voor het graven van een waterput, medische attesten van haar broer, foto's van de oogwonde en glazen oog van haar broer, de negatieve beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland, bewijzen van deelname aan onderwijs en vechtsport in Duitsland, loonbrieven uit Duitsland, een aantal foto's van haar zelf, foto's van het bezoek aan haar tante in 2003 en foto's van haar overleden schoonbroer.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat aan officiële documenten uit Pakistan en Afghanistan maar een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht aangezien dat deze landen worden geconfronteerd met een hoge mate van corruptie en het eenvoudig is om dergelijke documenten tegen betaling te bekomen. Dit is dus van toepassing op de door de verzoekende partij neergelegde token van

de Proof of Registrationkaart/geboorteakte, rijbewijs en schooldocumenten uit Pakistan. Deze documenten kunnen het bewijs leveren van het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan maar ze kunnen echter geen bewijs leveren dat de verzoekende partij haar hele leven in Pakistan heeft doorgebracht. Zo staat er vermeld op de token/geboorteakte dat de verzoekende partij geregistreerd is in 2011 in Pakistan. Op het rijbewijs wordt vermeld dat het is uitgegeven in 2013 en de schooldocumenten dateren van het jaar 2014. Daarenboven vermelden het rijbewijs en de geboorteakte een andere geboortedatum dan het "graduation certificate" wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze documenten. Met deze documenten, de beperkte bewijswaarde in gedachte houdend, en samen gelezen met de verklaringen van de verzoekende partij maakt zij een verblijf in Pakistan aannemelijk, doch maakt ze geenszins aannemelijk dat ze haar hele leven aldaar gewoond heeft. Voorts wordt in de bestreden beslissing omtrent haar verblijf in Pakistan gemotiveerd dat: *"Zij betreffen namelijk enkel uw verblijf in Pakistan en Duitsland, die niet fundamenteel in twijfel getrokken worden in deze beslissing."*

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde kopieën van de PoR-kaarten van haar familie, de Afghan Refugee Health Card van haar familie, het huurcontract van de winkel van haar vader, het huis van haar ouders en de vergunning voor het graven van een waterput, vormen deze documenten vooreerst geen bewijs van de door haar naar voor gebrachte problemen in Afghanistan en Pakistan. Bovendien geven ze ook geen bewijs dat ze gedurende haar hele leven in Pakistan heeft verbleven, zoals heden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming voorgehouden wordt. Er valt slechts op enkele van de PoR-kaarten van haar familie te lezen wanneer deze zijn uitgegeven. Op dewelke een datum van uitgifte te lezen valt, stelt de Raad vast dat ze allen zijn uitgegeven in 2021. Hiermee kan de verzoekende partij niet aantonen dat zij of haar familie al sinds haar geboorte of langer in Pakistan verblijven. Hetzelfde geldt voor de vergunning voor het graven van de waterput daar deze als datum juni 2012 vermeldt. Van de Afghan Refugee Health Card kan niet worden afgeleid dat deze effectief van haar familie is. De neergelegde huurcontracten, kunnen een bewijs leveren dat de familie van de verzoekende partij in Pakistan heeft verbleven maar tonen geenszins aan dat ze gedurende haar hele leven in Pakistan heeft gewoond. Daarenboven zijn deze documenten niet ondertekend en bevatten ze geen datum.

De medische attesten en foto's van de oogwonde en het glazen oog van haar broer geven het bewijs dat deze persoon inderdaad gewond is geraakt aan zijn oog en daarvoor verzorging heeft gekregen. Ze geven echter geen bewijs over hoe of door wat deze wonde is veroorzaakt. Bovendien heeft deze verwonding geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij en wordt evenmin de verwantschapsband aangetoond.

De neergelegde privéfoto's van de verzoekende partij, bij haar verzoek om internationale bescherming en haar verzoekschrift, hebben op zich een beperkte bewijswaarde aangezien deze foto's geënceneerd kunnen zijn en aldus geen garantie bieden over de authenticiteit van wat afgebeeld staat. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het dode lichaam van haar schoonbroer geen echte tekenen van fysiek letsel vertoont ondanks haar verklaring dat ze hem zo hard op zijn hoofd sloegen dat hij stierf. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook nog foto's toe (stuk 20 bij het verzoekschrift). Op basis van deze foto's kan geen verwantschapsband tussen de verzoekende partij en deze personen afgeleid worden. Uit niets kan blijken dat het daadwerkelijk haar verloofde is die op deze foto's afgebeeld staat.

De documenten die aantonen dat de verzoekende partij naar school ging in Duitsland, gevechtssport beoefende in Duitsland en de neergelegde loonbrieven uit Duitsland hebben geen betrekking op haar asielrelaas maar geven een beeld van haar verblijf in Duitsland. Deze kunnen eventueel van belang zijn of kunnen een ondersteunende waarde hebben bij het beoordelen van de eventuele verwestering van de verzoekende partij en zullen deze dus bij dit onderdeel (zie punt 7.4.1. en volgende) worden onderzocht.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

8.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken door het feit dat ze vreest gedood te worden door de

neven van de man van haar tante in Afghanistan omdat deze willen beletten dat ze zou trouwen met de adoptiedochter van haar tante. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- (i) de verzoekende partij niets kan vertellen over haar verloofde, wiens familie zij vreest en zij het laatste zag in 2003;
- (ii) zij geen specifieke informatie kan geven over de bedreigingen die tot haar gericht waren en dat zij nooit rechtstreeks bedreigd werd;
- (iii) de verzoekende partij geen verdere verklaringen kan afleggen over de dood van haar schoonbroer en de inhoud van de foto niet overeenstemt met de afgelegde verklaringen;
- (iv) haar verklaringen niet overeenkomen met de verklaringen die zij in Duitsland heeft afgelegd;
- (v) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar taskara;
- (vi) zij de Afghaanse nationaliteit bezit, waardoor haar vrees ten aanzien van Afghanistan en niet Pakistan wordt beoordeeld

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Voormelde bevindingen zijn voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat ze aan mekaar beloofd werden toen ze respectievelijk zeven en vier oud waren en dat er eveneens een religieuze ceremonie plaatsgevonden heeft. Ook haalt ze aan dat ze nog steeds contact met mekaar hebben. Vooreerst blijkt dat dit een *postfactum* verklaring is, die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk de vraag gesteld aan de verzoekende partij om over haar verloofde te vertellen waarop ze niet verder komt dan een wedervraag te stellen en de naam van haar verloofde te geven. Ook kent ze de naam van de vader van haar verloofde niet (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 18-20).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat indien zij wel dreigbrieven zou voorgelegd hebben, aan de echtheid ervan zou worden getwijfeld, komt zij niet verder dan hypothetische beweringen. Daarenboven gaat ze eraan voorbij dat zij evenwel niets weet te vertellen over de bedreigingen die zij via haar broer of via haar vader vernam, die het op hun beurt vernamen van mensen die in Pakistan gevestigd waren en terugkeerden naar Afghanistan. De verzoekende partij kan zelfs niet eens toelichten wie de personen waren die haar vader en broer informeerden over de geuite bedreigingen (NPO, p.19). Ze beperkt zich tot de vage verklaringen dat het *“even wie kan zijn, vooral mensen die ook in Pakistan gevestigd waren en dat ze terugkeerden naar hun thuisland en misschien verre kennissen of zo”* (NPO, p.19). Verder beperkt ze zich tot de verklaring dat de personen die bedreigingen geuit hebben ergens in Logar woonden, zonder aan te geven waar. Alsook kent ze hun namen niet (NPO, p.20). In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij verder aan dat haar vader en broer nog regelmatig opgebeld worden en ze bedreigd worden. Wederom betreft het een *postfactum* bewering die geen grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Daarnaast kan de verzoekende partij bezwaarlijk voor wat betreft haar leugenachtige verklaringen de verantwoordelijkheid hiervoor bij derden leggen. Het spreekt voor zich dat de verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die zij aflegde zowel in Duitsland als bij de Belgische asielinstanties. Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag immers worden verwacht dat hij wanneer hij in Europa om bescherming vraagt reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Dat verzoekende partij in België verklaart heel haar leven in Pakistan te hebben verbleven terwijl ze dit niet in Duitsland verklaard heeft en eveneens andere vluchtmotieven aangehaald heeft, vormt wel degelijk en op ernstige wijze een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Na een grondige lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in eerste instantie verklaart nooit een taskara te hebben gehad (NPO, p. 4) en daarna stelt dat haar broer dit allemaal had geregeld maar dat ze er niet bij betrokken was (NPO, p.21), om vervolgens te verklaren dat

ze het allemaal verkeerd begrepen heeft en aanvoert dat ze foto's moest laten maken en zelfs haar vingerafdrukken moest afgeven (NPO, p. 22). Het volstaat niet dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat ze zich vergist heeft om al deze verschillende verklaringen trachten te vergoelijken. Deze tegenstrijdigheid, en het feit dat de verzoekende partij er niet in slaagt in het verzoekschrift om deze tegenstrijdigheden te verklaren, doen verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Ook het verweer dat haar problemen in Pakistan volledig overeenkomen met de door haar bijgevoegde landeninformatie over de behandeling van vluchtelingen in Pakistan kan niet worden gevolgd. Vooreerst wordt de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist, zodat haar vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld dient te worden. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en de verwijzing naar landeninformatie in dit verband doet bijgevolg niet ter zake. Ten tweede wordt in de door haar toegevoegde landeninformatie nergens gesteld dat Afghanen die in Pakistan verblijven worden ontvoerd door het Pakistaanse leger en worden gedwongen om de jihad te voeren in Afghanistan of in Kashmir.

In wezen blijft de verzoekende partij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

8.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

8.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) een andere kledingstijl heeft, (ii) geen lange baard heeft, (iii) graag naar muziek luistert, (iv) Nederlandse, Franse en Engelse woorden in haar woordenschat heeft, (v) door haar jaar in België en meer dan vijf jaar in Duitsland duidelijk verwesterd is, (vi) nooit in Afghanistan heeft gewoond en (vii) de jaren spendeerde in België die cruciaal waren voor haar vorming in België.

8.4.2. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Aziel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan

ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er verder ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, pt. 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico lopen op vervolging (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "geldende normen" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2.9. en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de

machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on*

promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media

platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

8.4.3. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

8.4.4. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

8.4.5. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

8.4.6. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt zich evenwel de vraag of de verzoekende partij het ‘spel’ zal kunnen spelen daar zij voorhoudt in Pakistan geboren te zijn en aldaar heel haar leven gewoond te hebben. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat (i) ze niet in een vluchtelingenkamp woonde maar in de stad Mansehra, (ii) haar burens

Pakistaans waren, (iii) geen sociaal netwerk heeft in Afghanistan wat voor haar het leven in Afghanistan onmogelijk zou maken, (iv) een Pakistaans accent heeft, (v) haar hele leven geleefd heeft volgens de waarden en normen in Pakistan, (vi) haar leven in Pakistan bij terugkeer naar Afghanistan niet verborgen zou kunnen houden en hierdoor het slachtoffer zal worden van stigmatisering en uitsluiting.

In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 worden Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel aangemerkt. In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 111).

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat kan er geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat ze heel haar leven in Pakistan gewoond heeft. Daarenboven heeft ze in Duitsland en in België tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de duur van haar verblijf in Pakistan.

Hoewel niet wordt betwist dat de verzoekende partij te Mansehra in Pakistan heeft verbleven en daar niet in een vluchtelingenkamp heeft gewoond, moet vooreerst opgemerkt worden dat de verzoekende partij behoort tot de Pashtoun-etnie en cultuur, die zich uitstrekt over de Afghaans-Pakistaanse grens (NPO, p. 7). Voorts heeft ze verklaard dat zij wel in de onmiddellijke omgeving van vluchtelingenkampen voor Afghanen verbleef (NPO, p. 7) en heeft ze ook school gelopen in een vluchtelingenkamp voor Afghanen in Pakistan (NPO, p.12). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat er weldegelijk een Afghaanse gemeenschap in haar omgeving was. Ze verklaart immers dat er verschillende winkeltjes zijn van Afghaanse vluchtelingen in haar omgeving (NPO, p. 7). Door het feit dat ze school heeft gelopen in een Afghaans vluchtelingenkamp, er verscheidene Afghaanse vluchtelingenkampen in haar omgeving te vinden waren en Afghaanse vluchtelingen winkeltjes in haar omgeving hadden en ze er verbleef met haar gezinsleden blijkt aldus dat de verzoekende partij in Pakistan dus vooral omgang had met andere Afghanen. Zij kan dus niet geacht worden zodanig vervreemd te zijn van de Pashtou- en de Afghaanse cultuur. Het lijkt de Raad eerder onwaarschijnlijk dat ze louter door het feit dat haar burens Pakistaans waren, zich volledig zou aangepast hebben aan de Pakistaanse samenleving waardoor ze bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen verbergen dat ze in Pakistan zou hebben geleefd. Wat betreft haar opwerping dat ze met een Pakistaans accent praat, blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat ze op generlei wijze aantoonde dat dit effectief zo is. Ook wordt dit niet aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Het betreft aldus een blote bewering die niet wordt ondersteund door enig bewijs. In dit verband merkt de Raad verder op dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kan beschouwd worden als vervolging. Het louter risico van discriminatie brengt niet mee dat deze discriminatie systematisch is, laat staan dat verzoeker aantoonde dat deze discriminatie dusdanig ernstig of systematisch zou zijn dat zijn leven daardoor ondraaglijk zou worden. Het louter risico van discriminatie brengt evenmin mee dat elke terugkeerder uit Pakistan het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het voorwerp zou uitmaken van groepsvervolging. Daarbij komt dat verzoekers vrees voor discriminatie gerelativeerd dient te worden daar zij -zoals hoger reeds aangehaald- tot de Pashtoun-etnie en cultuur behoort, die zich uitstrekt over de Afghaans-Pakistaanse grens, zij in Pakistan schoolliep in een Afghaans vluchtelingenkamp, zij er gewoond heeft met haar familie zodat zij in Pakistan dus vooral omgang had met andere Afghanen. Alles samen genomen staat haar langdurig verblijf in Pakistan, een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg. Dat haar familie nog in Pakistan verblijft, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij is immers een volwassen man. Daarenboven wonen twee zussen met hun gezinnen reeds in de provincie Logar.

Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen beweerd wordt in het verzoekschrift, weldegelijk over een sociaal netwerk beschikt in Afghanistan. Zo leven twee van haar zussen, samen met hun echtgenoten, in Afghanistan (NPO, p.9). Eén oom en drie tantes langs moederzijde leven in Afghanistan en één tante en één oom langs vaderzijde leven in Afghanistan (NPO, p.10). Verder stelt ze dat er veel familieleden van haar in de brede zin in Afghanistan wonen (NPO, p.11). De verzoekende partij kan dus niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan omdat ze aldaar niet over een sociaal netwerk beschikt. Uit haar verklaringen blijkt immers dat ze er over een relatief uitgebreid netwerk beschikt en zelfs met haar zussen nog contact heeft (NPO, p. 9).

In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij er verder op dat haar verblijf buiten Afghanistan gecombineerd met haar verblijf in Europa sinds september 2015, meebrengt dat zij verwesterd is en alleszins zo zal gepercipieerd worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Noch doorheen haar persoonlijk onderhoud dat plaatsgevonden heeft op 7 april 2022, noch in haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij problemen zal kennen onder het talibanregime. Waar de verzoekende partij aanvoert dat ze een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, graag naar muziek luistert en Nederlandse, Franse en Engelse woorden in haar woordenschat heeft moet worden gesteld dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. Zij duidt ook niet *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit opzicht kunnen ook de documenten wat betreft het schoolgaan en het uitoefenen van sport door de verzoekende partij in Duitsland worden besproken. Deze tonen op zich slechts aan dat ze tijdens haar verblijf in Duitsland naar school ging en aan sport deed. Aldus paste de verzoekende partij zich aan de omstandigheden van haar verblijf in Duitsland aan waaruit een bepaalde wil om zich te integreren blijkt. In het kader van voormeld beschermingsverzoek dient echter te worden geoordeeld dat uit voorgaande documenten en verklaringen in het verzoekschrift niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in haar hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door haar alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat zij haar vormende jaren in Europa gehad heeft. Zij is een volwassen man die in het jaar 1995 is geboren en volgens haar verklaringen Pakistan verliet in het jaar 2015. In datzelfde jaar kwam ze ook aan in Duitsland waar ze vervolgens zes jaar verbleef. De verzoekende partij was dus reeds meerderjarig toen ze uit Pakistan vertrok en in Duitsland en vervolgens in België verbleef, *in casu* rond de 20 jaar oud. Zij heeft dus geenszins haar vormende jaren in het Westen doorgebracht. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van vijf jaar in Duitsland en één jaar in België maakt zij geenszins aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde "besmet" door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar de verzoekende partij nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of andere leden van de gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Zoals hoger reeds aangegeven beschikt de verzoekende partij in Afghanistan weldegelijk over een netwerk en onderhoudt zij nog contact met haar zussen die in Afghanistan wonen, en voorheen eveneens in Pakistan verbleven hebben.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar aankomst in Europa reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om

te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat haar verblijf in Europa om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog over leven onder het volgens haar allerminst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft zij daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat zij mentale problemen heeft en hierdoor slechts 52 kg weegt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij hiervan geen documenten bijbrengt, die haar verklaringen onderbouwen.

8.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

9.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting

vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt

geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elm*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een

systematische wijze wordt geïmplementeerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïmplementeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmplementeerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

9.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “Country Guidance” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen internal displaced persons (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot haar beweerde regio van herkomst, in casu de provincie Logar. Dit is namelijk de provincie waarvan haar familie afkomstig is en waar eveneens twee zussen wonen (NPO, p.8 en hetgeen vermeld wordt op de bijgebrachte documenten). De verzoekende partij laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

9.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Handvest moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

11. Voor zover de verzoekende partij met het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereidingen van bestuurshandelingen het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelt, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS